

němž by skutkové předpoklady zločinu podle § 12 čís. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky byly zjištěny úplněji a určitěji, bylo ve smyslu § 5 nov. k tr. ř. za souhlasu generální prokuratury zmáteční stížnosti obžalovaného vyhověti ihned při neveřejné poradě. Třeba ještě podotknouti, že při novém rozhodování věci, jež se ovšem musí obmeziti na zločin podle § 12 čís. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky, bude nutno po případě přihlížeti k pravoplatné části osvobozujícího rozsudku ohledně obžaloby pro zločin podle § 5 tr. zák. a § 6 čís. 2 zákona na ochranu republiky potud, zda proti obžalovanému Rudolfu W-ovi st. trvá i po jeho osvobození z obžaloby pro uvedený těžší zločin podezření, že byl sám účastněn trestným způsobem na vojenské zradě, spáchané některým z jeho synů. Trvalo-li by takové podezření, nemohla by mu dle povahy věci býti uložena povinnost, že jsa sám účastněn na spáchání vojenské zrady měl to oznámiti, a nemohl by tudíž býti pro opomenutí tohoto oznámení trestně stihán podle § 12 zákona na ochranu republiky.

Pokud konečně zmáteční stížnost poukazujíc na výjimku odstavce prvního čís. 1 § 12 zákona na ochr. rep. se domnívá, že povinnost oznámiti zločiny uvedené v § 12 čís. 1 odst. 2 tohoto zákona neplatí, když jde o osoby blízké, nelze jí přisvědčiti, vždyť jednak vysvítá již ze stylisace zákona samého, že výjimka ohledně osob blízkých se vztahuje výhradně na případ první čís. 1 § 12, kdežto oznámiti v zákoně uvedené zločiny jest povinností všeobecnou (viz i Milota, poznámka k § 12 zák. na ochr. rep.), jednak nevystihuje stížnost správný význam oné výjimky; máť zákon v odstavci prvním na mysli nebezpečí, které hrozí z p ř e k á ž e n í osobě tomu povinné neb osobám jí blízkým s e s t r a n y o s o b y, jejíž trestní činnost se překaziti má; toto nebezpečí není totožné s nebezpečím »trestního stihání osob blízkých«, jak je na mysli má stížnost a jak jedině při oznámení podle al. 2 § 12 čís. 1 cit. zákona může v úvahu přijíti.

Čís. 4704.

Byl-li služební poměr odpovědného redaktora v době vyjití závadného čísla přerušen (suspensí), neodpovídá za zanedbání povinné péče ve smyslu § 6 tisk. nov. ani, opomenul-li o tom učiniti řádně a včas oznámení po rozumu § 10 odst. 2 tisk. zák.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1933, Zm I 39/33.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního jako soudu kmetského v Praze ze dne 24. listopadu 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 6 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Z uplatněných důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a), 10 tr. ř. nelze upřítí oprávnění námitce spadající pod onen důvod, že nebyla správně posouzena náležitost trestného činu podle § 6 tiskové novely z roku 1924, zda obžalovaný jako odpovědný redaktor periodického tiskopisu zanedbal takovou pozornost, při jejíž povinném použití nebyla by závadná zpráva pojata do tisku. K obhajobě obžalovaného, že jeho služební poměr jako odpovědného redaktora »Č. ž. listů« byl dne 7. ledna 1932 přerušen a že se proto nemohl již účastniti redakce čísla ze dne 10. ledna 1932, v němž byl uveřejněn závadný článek, neboť mu bylo znemožněno, by funkci odpovědného redaktora nadále vykonával, postavil se kmetský soud na právní stanovisko, že závazek obžalovaného podle § 6 tiskové novely dbáti o obsah článku v periodickém tiskopisu uveřejněného nepřestal a jeho trestní zodpovědnost s tohoto hlediska nezanikla proto, poněvadž jako odpovědný redaktor opomenul učiniti řádně a včas oznámení podle 2. odst. § 10 tiskového zákona o skončení své funkce odpovědného redaktora a že se tak nezbavil ručení za zanedbání povinné péče odpovědného redaktora. Tento právní názor nalézacího soudu je mylný. Zanedbáním povinnosti podle § 10 odst. 2 tisk. zákona spáchal obžalovaný samostatný trestný čin podle § 11 tisk. zákona; obsah této povinnosti jest zcela rozdílný od povinnosti, jejíž porušení jest předpokladem trestného činu ve smyslu § 6 tisk. nov. Tu se vyžaduje zanedbání takové pozornosti, při jejíž povinném užití by nebyla zpráva pojata do tisku, tudíž nikoliv zanedbání pořádkové povinnosti ve smyslu § 10 II. tisk. zák., nýbrž zanedbání povinné péče za obsah tiskopisu. Tuto povinnou péči má určitá osoba nikoliv jen a již proto, že byla v době vydání závadné tiskoviny jako odpovědný redaktor ve smyslu § 10 čís. 2 tisk. zák. oznámena tiskovým úřadům a na listě obsahujícím závadnou zprávu, v této funkci uvedena, nýbrž především na tom základě, že jí tato povinná péče byla k tomu oprávněným a za to zodpovědným (srov. §§ 10 a 11 tisk. zák.) vydavatelstvem listu svěřena a trvá v té době, ve které byla závadná zpráva do tisku pojata. V rozhodnutí nejv. soudu, uveřejněném ve sbírce pod čís. 3526, bylo blíže dovoděno, že i pro zodpovědnost odpovědného redaktora platí zásada ovládající trestní zákon, že zodpovědnost podle trestního zákona předpokládá z a v i n ě n í pachatele. Hájí-li se v souzeném případě obžalovaný, že mu suspensí před vydáním závadného čísla bylo znemožněno, by při tom vykonával funkci odpovědného redaktora, třeba pro správné právní posouzení věci tuto okolnost zjistiti; neboť odsuzující výrok po odpadnutí důvodu nalézacího soudu, jenž nesprávně viděl zavinění v opomenutí oznámení podle § 10 II. tisk. zák., postrádá skutkového základu, čím obžalovaný — se zřetelem k jeho obhajobě — zanedbal takovou pozornost, při jejímž povinném užití nebyla by zpráva pojata do tisku. Ohled na případnou beztrestnost obžalovaného v příčině přestupku podle § 11 tisk. zák. následkem promlčení, jakož i zřetel k tomu, že snad soukromý obža-

lobce nebude moci pohnati za obsah závadného článku k odpovědnosti jinou osobu, nemůže mít vliv na posouzení trestní zodpovědnosti obžalovaného podle § 6 tisk. nov.

Čís. 4705.

Hranice mezi pokusem a beztrestným jednáním přípravným při přečinu podle § 18 čís. 2 zák. čís. 89/1897 a přestupku podle § 399 tr. zák.

Masem ve smyslu § 399 tr. zák. je rozuměti i celá těla zabitých zvířat.

Přestupek § 399 tr. zák. není deliktem omisivním; pokus je tu možný.

V subjektivním směru se nevyžaduje nutně zlý úmysl, nýbrž stačí jakékoliv zavinění, i pouhá nedbalost.

(Rozh. ze dne 3. května 1933, Zm I 1092/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. listopadu 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 18 čís. 2 zákona čís. 89/1897 ř. zák., přečinem podle § 8 tr. zák. a § 18 čís. 2 zákona čís. 89/1897 ř. zák. a přestupky podle § 399 tr. zák. a podle §§ 8, 399 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. věnovanými vývody chce stížnost zřejmě dovoditi, že v jednání stěžovatelově, v němž rozsudek shledává pokus přečinu podle § 18 čís. 2 zák. čís. 89/1896, nelze ve skutečnosti spatřovati skutkovou podstatu pokusu tohoto přečinu, protože prý nešlo o čin »ke skutečnému vykonání tohoto přečinu vedoucí«, nýbrž jen o beztrestné přípravné jednání.

Stížnost je bezdůvodná. Pro rozhraničení mezi pokusem podle § 8 tr. zák., t. j. činem ke skutečnému vykonání určitého trestného skutku vedoucím, a beztrestným přípravným jednáním není rozhodno, jak dalece se pachatel svou činností přiblížil k trestnému cíli. (Rozh. čís. 3308 a j. sb. n. s.) Nejde o beztrestné přípravné jednání, nýbrž o »čin ke skutečnému vykonání vedoucí«, tedy o pokus podle § 8 tr. zák., jakmile se projevil v činu pachatelově zlý úmysl pachatelův, přivoditi výsledek určitého druhu, jehož úmyslné způsobení trestní zákon trestá jako zločin, přečin nebo přestupek, způsobem pro třetí osoby poznatelným, t. j. takovým, že pozorovatel zevního děje může z něho poznati zlý úmysl pachatelův, byť i nebyl naprosto vyloučen jinaký výklad děje. (Rozh. čís. 3182 a j. sb. n. s.) V souzeném případě zjišťuje rozsudek v rozhodovacích důvodech, že stěžovatel dal vepřové maso, o němž věděl, že je zkažené, že je již v rozkladu a že požití jeho je způsobilé uškoditi lidskému zdraví, jako řezník dopravit k řezníku Josefu B-ovi, od něhož si vyžádal již před tím povolení zpracovati v jeho dílně maso na uzeniny. Tímto jednáním projevil stěžovatel způsobem pro třetí osoby poznatelným zlý úmysl rozsudkem předpokládaný, t. j. úmysl zpracovati maso, jehož požití bylo způsobilé uškoditi lidskému zdraví, na uzeniny.